

samme Forsigtighed og samme Hensyn-tagen til Mindretallet som i dette Tilfælde, og derved undgaa den Fare, som kunde ligge i, at det kun er Sognegrænsen, der bygges paa, og ikke den fri Overbevisning, saaledes som vi ønskede i 1861.

Den Ret, der foreslaas tilstaaet Menigheden, Indflydelse paa Præstevalget, skal væsentlig overlades til Ordning ved kgl. Resolution, som fastsætter de forskellige Klasser, hvori Sognekaldene skulle deles, og de Betingelser, der skulle stilles til Kandidaterne for at faa Adgang til at søge de forskellige Kald. Det er ganske vist en stor Magt, som derved lægges i Ministerens Haand, og det er meget vanskeligt for os at dømme om, hvor vidt den Magt, der indrømmes Menighederne, virkelig kan strække sig. Denne Magt kan indskrænkes meget betydelig ved Inddeling af Embederne og ved Fastsættelse af Betingelserne for at søge disse Kald, og det kan neppe undgaa, at der for Eksempel fremtidig ligesom hidtil bliver en Del af de større Menigheder, der maa finde sig i, at faa gamle, til Dels udlevede Præster til Sjælesørgere. Men jeg kan derfor heller ikke se rettere, end at det er ønskeligt, at man kunde vende tilbage til lignende Forslag som de tidligere forhandlede om Fastsættelse af de gejstlige Lønninger og om Valg af Præster, og jeg nægter ikke, at jeg vilde foretrække, at vi, ligesom det tidligere var tænkt, maatte faa Valg af Præster lagt i selve Menighedens Haand, i Stedet for i Menighedsraadets. Det er ikke blot hos os, at vi have ønsket saadanne umiddelbare Præstevalg af Menighedsmedlemmerne, men det er vistnok Tilfældet i alle andre lutherske Lande, hvor Præstevalg finder Sted, som f. Eks. i Slesvig og Tyskland i det hele, Sverige og saa fremdeles. Men jeg indrømmer, at det er meget vanskeligt at faa behandlet og vedtaget baade Lønningslove og Valglove saaledes som vi have set i de tidligere Tider, og da der alligevel er saa meget godt i det foreliggende Forslag, som er et Fremskridt, frem for den nuværende Tilstand, maa jeg ønske, at dette Forslag vedtages, selv om det ikke opfylder alle Ønsker. Jeg haaber desuden, at det maa lykkes i Udvalget at faa den store Magt, der overlades til den kgl. Resolution, en Del begrænset. Jeg kan altsaa som sagt i det hele taget anbefale Forslaget som et, der vil være til Gavn for hele det kirkelige Livs Udvikling. Dette med Hensyn til Sagen i Almindelighed.

Uagtet der ved en 1ste Behandling ikke skulde være Tale om Enkeltheder,

skal jeg dog med den Frihed, som Forretningsordenen tillader, nævne nogle saadanne, som jeg kunde ønske gjort til Genstand for en nærmere Overvejelse og mulige Ændringsforslag i et Udvalg. Der er saaledes i § 5 nævnt som Betingelse for Valgret og Valgbarhed, at man skal være døbt og konfirmeret i Folkekirken. Dertil vil jeg nu sige, at en Daab uden for Folkekirken ogsaa kan være fuldstændig kristelig gyldig, og jeg haaber, at det vil lykkes, at faa en Bestemmelse, hvorefter ogsaa saadanne, der ere døbte uden for Folkekirken, men dog regne sig til denne, kunne faa Valgbarhed og Valgret. Med Hensyn til Konfirmationen maa jeg ønske, at den højtærede Kirkeminister vilde gøre det samme Hensyn gældende over for den, som der i Anmærkningerne er gjort gældende over for Altergangen. Konfirmationen skulde dog ikke længere være nogen Tvangssag for de enkelte Menighedsmedlemmer. Der er jo allerede nu flere alvorlige unge Mænd, som have Betænkelighed ved at underkaste sig Konfirmation i den unge Alder, men senere i Livet ikke længere have det, men holdes tilbage af Hensyn til Fremstillingen i Kirken. At udelukke saadanne, der kunne være lige saa gode og alvorlige Kristne som de konfirmerede Medlemmer af Folkekirken, kan ikke være rigtigt. I § 6 siges det, at Valget skal gælde for 6 Aar. Jeg indser godt, at det gaar ikke an, naar man vil have Forholdstalsvalg til Menighedsraadet, at lade Valget foregaa, saaledes at Halvparten gik af hvert tredje Aar. Raadet maa vælges paa en Gang, men jeg vil saa henstille, at man sætter 3 Aar i Stedet for 6, saa var man sikker paa, at Menighedsraadet blev et Udtryk for den Stemning, der til de forskellige Tider raader i Menigheden. I § 9 er det bestemt, at Menighedsraadets Forhandlinger indføres i Kirkens Protokol. Naar man kender de Bestemmelser, som i Loven af 19de Februar 1861 ere givne for, hvad der skal indføres i Kirkens Protokol, vil man se, at den passer meget lidt til at være Menighedsraadets Forhandlingsprotokol, og for saa vidt det er sagt, at det vilde være heldigt at have en særlig Protokol dertil, anser jeg det for utvivlsomt, at det ogsaa vil komme dertil, at paalægge Tiendejerne at udrede Omkostningerne ved Anskaffelsen af en saadan Protokol, som det forudsættes, er i og for sig en saa ringe Udgift, at han sagtens kan afholde den, men der ligger heri et Princip, som vistnok vil være i Strid med, hvad der er paalagt i de Skøder, der i sin Tid